

Ἡ μαθηματικὴ ἀνάλυσις εἰσχωρεῖ πολὺ περαιτέρω ἢ αἱ πρόχειροι αὐταὶ παρατηρήσεις· εἰς μόνην τὴν Σελήνην, ἥτις φαίνεται περιστρεφόμενη τόσον ἡσύχως περὶ τῶν ἀνεκάλυψε πλείονας τῶν ἐξήκοντα διακρινομένων αἰτιῶν διαφόρων κινήσεων!

Ἡ ἐκφρασις δὲν εἶνε λοιπὸν ὑπερβολικὴ· ὁ πλανήτης ἡμῶν ἄλλο τι δὲν εἶνε εἰμὴ παίγιον τῶν κοσμικῶν δυνάμεων τῶν ἀγούσων αὐτὸν εἰς τὰ πεδία τοῦ οὐρανοῦ, τὸ αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καὶ δι' ὅλους τοὺς κόσμους καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ σύμπαντι. Ἡ ὕλη ὑπέκεινται εὐπειθῶς εἰς τὴν δύνάμιν.

"Ἐπεται συνέχεια"

[Μετάφρασις Χ.]

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ἐσὺ ποῦ πρώτη ἐπρόβαλες
Σὰν ὄνειρο ἐμπροστά μου,
Κι' ἀναψες πάθη ἀκοίμητα
Σ' τὴν ἄδολη καρδιά μου.
"Α'! ποῦ 'σαι, πές μου, ἀγάπη μου;
Ποῦ 'σαι, γλυκειά μου ἐλπίδα;
Τὴν γῆν ἔχεις πατρίδα,
Ἡ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ;

Ἐσέ ζητῶ 'ς τὸ χάραγμα,
Σὰ γλυκοφέγγει ἡ μέρα,
Εἰς τὸν ἄφρὸ τῆς θάλασσης,
Σ' τὸν ἥσυχον αἰθέρα·
Ἐσέ 'ς τὴν ἀνθοστῆλιστη
Τοῦ κάμπου πρασινάδα,
Σ' τὴν μυστικὴν ἀχνάδα
Τοῦ ἔρμου φεγγαριοῦ.

Πόσαις φοραῖς μοῦ φαίνεται
Νὰ σέ θεωρῶ ἐμπροστά μου,
Καὶ ἀπὸ τὰ στήθια στέκειται
Νὰ πεταχτῇ ἡ καρδιά μου·
Θωρῶ τὰ οὐράνια βλέμματα,
Τ' ἀγγελικὸ σου στόμα,
Τ' ἄερινό τὸ σῶμα,
Τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά.

Πόσαις φοραῖς, ἀγάπη μου,
Ζητῶντάς σε εἰς τὰ ξένα.
Μὲ πῶθο γύρο ἀσκήκωσα
Τὰ μάτια ἐρωτευμένα,
"Οπου τὰ κάλλη ἐλάμπανε
Μέσ' 'ς τ' ἄνθη, τὰ λουλούδια,
"Οπου χοροί, τραγούδια
Μαγεύουν τὴν καρδιά.

Κ' ἐλόγιασα νὰ σ' εὕρηκα,
Ὡ ποθητὴ μου, ἐσένα.
Κ' ἦρα γλυκὰ χαμόγελα
Καὶ στήθια παγωμένα·
Μιὰ μόνη ἴδαν τὰ μάτια μου,

Καὶ τ' ἄνθηρά της κάλλη
Σὲ παγωμένη ἀγκάλη
Μαραίνονται κρυφά.

"Οπου νὰ ἰδῶ μοῦ φαίνεται
Σὲ τρυφερὴ εὐμορφία,
Ἡ σὲ θλιμμένα βλέμματα
Νὰ λάμπη ἀκτῖνα θεία,
Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου ρίχνεται
Ὀλόθερμη ἀναμμένη,
Καὶ στρέφει παγωμένη
Σ' τὸ στήθος τὸ θερμό.

Ἀγάπησα, κι' ἀγάπησα
Καὶ σὲ ποτὲ δὲν ἴδα.
"Α! ποῦ 'σαι, πές μου, ἀγάπη μου,
Ποῦ 'σαι γλυκειά μου ἐλπίδα;
Πάθη βαθεῖα μ' ἐπλάκωσαν
Μὲ δύναμι μεγάλη,
Ἀλλ' ἔμεινε 'ς τὴν πάλη
Ἀμόλυντη ἡ καρδιά.

Εἶδα θολή, κατάμαυρη
Ἡ αὐγὴ γιὰ μὲ νὰ βγαίνει·
Κ' ἔρμη ἡ ψυχὴ μου ἀπόμενει
Σ' ὅλον τὸν κόσμον ξένη·
Ἀλλὰ μὲ μιᾶς ἡ θάλασσα.
Τ' ἀστέρια, ἡ γῆ ἀναζήτησαν,
Καὶ λόγια μοῦ ἐμιλήσαν
Ἐγκάρδια, μυστικά.

Συχνά ἡ ψυχὴ μου ὑφώνεται
Σ' τὸν ἄπλαστον αἰθέρα,
Κόσμους ξανοίγει ἀγνώριστους
"Οπου ἀναδρύζει ἡ μέρα·
Γύρου ἀντηχάει ἀνέκφοραστη
Οὐράνια μελωδία,
Χύνουν κρυφὴ εὐωδία
Τὰ ρόδα τ' οὐρανοῦ.

Κι' ὅταν τῆς μοῖρας τ' ἄσπλαχνο,
Τὸ παγωμένο χέρι,
Σκορπάει τὰ οὐράνια ὀνειράτα
Σὰ σύγνεφο τ' ἀέρι,
Μόλις 'ς τῆς γῆς τὴν ἄχαρη
Μαύρη ζωὴ ξυπνάω,
Ἐσένα ἀποζητῶ
Θεῖο πλάσμα τ' οὐρανοῦ.

Εἶν' ἐδῶ κάτου ἀκόπιαστα
Φθόνος, δειλία καὶ πλάνη·
Στολίζει ἀνείδεια πρόσωπα
Τῆς δόξης τὸ στεφάνι·
Σὰν τὴν ὀχεῖα, τὸ φίλημα
Τὰ χεῖλη φαρμακώνει,
Ἡ προδοσία πλακώνει
Τοὺς κτύπους τῆς καρδιάς.

"Αν νιὸς ἀετὸς ἀπότομα
Τινάζει τὰ φτερά του,
Ἀγριο γεράκι ρίχνεται

Ἐάν ἀστραπὴ ἐμπροσά του.
Ἐάν ἴσως ἄστρο ἀγνώριστο
Ἐτὸν οὐρανὸν προβάλλει,
Ἐμὰ ὑμῶν ἀνεμοζάλη
Σηκώνεται μὲ μιᾶς.

Ἀγάπη μου, σπλαχνίσου με
Καὶ πρόσθε ἐμπροσά μου
Μὲ σένα κ' ἢ παράδεισο
Θὰ καταιβῇ σιμά μου,
Ἐτ' ἀγγελικὸ τὸ στήθος σου
Νὰ γύρω τὸ κεφάλι,
Εἰς τὴ γλυκειά σου ἀγκάλη
Νὰ ῥῶ παρηγοριά.

Τοῦ κόσμου τὰ πλανήματα
Καὶ ταῖς χαραῖς ν' ἀφήσω,
Καὶ μὲ σὲ μόνῃ, ἀγάπη μου,
Σὲ μίαν ἐρμιά νὰ ζήσω
Νὰ μᾶς λέῃ λόγια ἀνέκφραστα
Τὸ τρυφερὸ λουλουδί,
Καὶ μυστικὸ τραγουδί
Τὴ νύκτα ἢ ἀστροφεγγιά.

Δάση, βουνὰ ἀνθοστόλιστα
Καὶ κρυσταλλένια βρύσι!
Ἐρμιά σας, ναί, τὴν ἀχαρη
Ψυχὴ μου θ' ἀναζήσῃ
Ὁ ὕμνος, ἀνθὶ οὐράνιο
Ὅπου ποτὲ δὲν σβύεται,

Θερμὸς θέλει πετιέται
Ἀπ' τὴ θερμὴ καρδιά.

Πλέρια νὰ ἀκούσω ἀτάραχη
Τὴν ὑπαρξί σιμά σου —
Καὶ κόσμον καὶ παράδεισον
Νὰ ῥῶ ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
Νὰ ναι γιὰ μᾶς ἢ μέραις μας,
Ἐδική μας ἢ χαρά μας,
Τὰ δάκρυα μας ἔδικά μας,
Δύω στήθια μιὰ καρδιά.

Κι' ὅταν ψηλάθῃ ἡ ὕστερη
Αὐγὴ γιὰ μὲ προβάλλῃ,
Νὰ μὲ πλακώσῃ ὁ θάνατος
Ἐτὴ σπλαχνικὴ σου ἀγκάλη.
Τὰ μάτια μου θωρῶντά σε
Νὰ μείνουνε σδυμμένα,
Κ' ἢ πλᾶσι ὅλη γιὰ μένα
Θὰ ναι ἐνωμένη ἐκεῖ.

Ἐσὺ τὸ ἔρμιο μνημῆμά μου
Μὲ ῥόδα θὰ στολίσῃς
Κι' αὐγὴ καὶ βράδυ θὰ ἔρχεσαι
Δάκρυα ἔς αὐτὸ νὰ χύσῃς
Καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο μου
Ἐτὴν αὖρα δροσιμένη,
Νύκτα βαθεῖα θὰ βγαίνει
Μία μελωδία κρυφῇ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΛΟΣ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

Συνέχεια ἴδε σελ. 321.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Ὁ κ. ΛΕΑΝΔΡΟΣ 32 ἐτῶν, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ἐτῶν, ANNA ΡΟΔΙΟΥ 28 ἐτῶν, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρων ὑπηρέτης

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παῦλος, Λεάνδρος.

Λεάνδρος

Λοιπὸν, φίλτατε Παρῶδη, τί γίνονται αἱ
ἐρωτικαὶ θλίψεις;

Παῦλος

Οὔτε τὰς συλλογίζομαι πλέον. Εἶνε τόσον
μακρυά.

Λεάνδρος

Πῶς εἶνε μακρυά! Μόλις πρὸ δύο μηνῶν τὰ
ἐχάλασες μὲ τὴν Καίτην.

Παῦλος

Καὶ ὅχι μόνον δὲν λυποῦμαι διὰ τοῦτο, ἀλλὰ
σκέπτομαι πῶς εἰμπόρεσα νὰ τὴν ἀγαπήσω.

Λεάνδρος

Τότε μὲ ἐρωτοῦσες πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴν
ἀγαπήσῃ κανεὶς ἀμέσως τέτοια γυναῖκα. Ἐσο
μέτριος εἰς τὰς κατακρίσεις σου. Κατ' ἀνάγκην
πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε
καλαί, ἀφοῦ μᾶς ἐμπνέουν τόσον σφοδρὰ πάθη.

Παῦλος

Μᾶς τὰ ἐμπνέουν, διότι ἔχομεν ἀρκετὴν φαν-

τασίαν, ὥστε νὰ χαρίζωμεν εἰς αὐτὰς τὰ θέληγ-
τρα τὰ ὅποια δὲν ἔχουν.

Λεάνδρος

Τοὺς γράφομεν μάλιστα καὶ στίχους...

Παῦλος

Τοὺς ὁποίους δὲν τοὺς ταῖς διαβάζομεν.

Λεάνδρος

Εὐρίσκω ὅτι τόση ἀπογοήτευσις εἶνε ὑπερβο-
λική δι' ἄνθρωπον, ὅστις αὐτὸν θὰ ἐξαναρχίσῃ
τὰ αὐτά.

Παῦλος

Ὅχι, δὲν θὰ πιασθῶ ἐκ νέου εἰς τὸ δόλωμα.
Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἀγαπήσω παρὰ μίαν γυ-
ναῖκα· ἐκείνην ἢ ὅποια θὰ γείνη σύζυγός μου.

Λεάνδρος

Πῶς; Καὶ σὺ θὰ ὑπανδρευθῇς; Μήπως ἐμά-
τιασες καμμίαν;

Παῦλος

Ὅχι ἀκόμη.

Λεάνδρος

Τότε, φίλε μου, τὸ καλὸ ὅπου σοῦ θέλω εἶνε νὰ
μὴ σπεύσῃς. Ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς ἀτυχὴ ἐκλογὴν.